

Moartea lui Ștefan

„Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: «Doamne Isuse, primește duhul meu!» Apoi a îngenuncheat și a strigat cu glas tare: «Doamne nu le ținea în seamă păcatul acesta!» Și după aceste vorbe a adormit.” (Faptele Apostolilor 7.59-60)

Ne este de folos, nouă tuturor, să ne aducem aminte de faptul că viața noastră este ca un abur, care se arată scurt timp, iar după aceea dispare. Deoarece deseori uităm acest lucru, oamenii lumii trăiesc liniștiți, iar creștinii merg fără griji pe drumul lor. Dacă nu avem privirea îndreptată spre revenirea Domnului, atunci asemănarea cu lumea mănâncă sufletul nostru ca și cancerul.

Dacă ai bogății în această lume, atunci gândește-te că nu poți rămâne aici și nu-ți lega inima de confortul adus de bogăție. Dacă dimpotrivă, trăiești modest și suferi sub povara sărăciei, atunci nu fi întristat din pricina aceasta, căci aceste întristări ușoare sunt trecătoare și nu sunt demne să fie comparate cu slava care ne așteaptă. Privește lucrurile așa ca și cum n-ar fi. Gândește-te că tu ești o parte a unei mari procesiuni, care avansează permanent; alții vin și pleacă dinaintea ochilor tăi, îi vezi, dispar, iar tu înaintezi spre o altă lume, o lume reală.

Este înțelept să vorbim despre ultimele ore ale vieții noastre pe pământ, să zugrăvim înaintea ochilor noștri plecarea noastră și să fim gata să pășim înaintea marelui tron de judecată. Este datoria noastră să ne pregătim lampa pentru Mire. Suntem chemați să fim totdeauna gata și să așteptăm revenirea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos sau somația, care ne va spune că trupul se va reîntoarce în pământ, iar duhul trebuie să se ducă la Dumnezeu, care l-a dat.

Moartea lui Ștefan ne va ajuta în studiul nostru, dacă cu ajutorul Duhului Sfânt ne vom îndrepta gândul la faptul că și noi va trebui să adormim. Aceasta este singura moarte a unui martir, despre care este relatat amănunțit în Noul Testament. Duhul Sfânt știa că vor fi mulți martiri înainte de a se încheia istoria Adunării. Este singura moarte, cu excepția celeia a Domnului nostru, care este relatată așa de detaliat în Noul Testament. Desigur, ni se spune și despre moartea altor sfinți, dar ce au zis ei atunci când au murit și ce au simțit atunci când au părăsit această lume, nu ne-a rămas scris.

Duhul Sfânt a știut că niciodată nu va lipsi moartea sfinților și plecarea triumfală a lor acasă. El a știut că pentru poporul lui Dumnezeu acestea sunt realități zilnice. În afară de aceasta, poate că Duhul Sfânt a vrut prin această tăcere a Sa să ne facă să înțelegem să nu dăm prea multă importanță modului în care moare un om, ci mai mult modului său de viață. Să trăim așa cum a trăit Domnul Isus, aceasta ar trebui să ne preocupe. O moarte triumfală poate fi o cunună, dar o viață sfântă este capul care poartă această cunună. Ascultarea de poruncile Domnului atât timp cât suntem în viață, aceasta ar trebui să fie misiunea noastră cea mai importantă. Mărturia morții este partea noastră în clipa morții. În clipa morții este necesar harul morții; în prezent însă, misiunea noastră primordială este să obținem harul care ne face apti să aplicăm învățătura lui Dumnezeu, a Mântuitorului nostru, în toate lucrurile.

Clipa plecării acasă

Observăm că moartea lui Ștefan a avut loc în timpul când era în plină activitate. El a fost numit diacon în adunarea din Ierusalim și avea grijă ca darurile să fie împărțite în mod corespunzător la săraci, mai ales la văduvele de origine greacă. El și-a împlinit misiunea spre deplina mulțumire a întregii adunări și a făcut o lucrare foarte folositoare, prin care le-a fost permis apostolilor să se dedice lucrării propriu-zise, pe care o aveau de făcut, rugăciunii și vestirii Cuvântului.

Nu este un lucru de mică importanță, dacă noi putem să purtăm povara altuia, și astfel acela se poate dedica unei lucrări mult mai importante, pe care noi nu suntem în stare s-o facem. Dacă, de exemplu, eu nu pot să vestesc Cuvântul, dar pot să preiau din grijile altuia, care poate vesti Cuvântul, și astfel el poate să vestească mai mult Cuvântul, atunci este ca și cum eu însumi aș

vesti Cuvântul. Grija pe care o purta Ștefan pentru cei săraci, a contribuit și la evitarea certurilor și a despărțirilor.

Dar Ștefan, ca vestitor al Cuvântului lui Dumnezeu, a înfăptuit și o lucrare sfântă, și aceasta cu mare putere; el era plin de credință și de Duhul Sfânt. El stă pe paginile istoriei Bisericii din timpul acela ca unul din căpeteniile ei, așa că dușmanii Evangheliei au recunoscut influența sa remarcabilă și au făcut din el ținta urii lor, căci ei erau plini de mânie față de toți aceia care făceau bine. Ștefan era în primele rânduri ale oștirii lui Dumnezeu, și de acolo a fost răpit!

„O taină!“ spun unii. „O taină mare!“ spun eu. Frații mei, cine dorește să fie luat într-un alt moment? Nu este bine să fii luat purtând armura, atât timp cât mai ești de folos? Cine dorește să rămână până când este mai mult o povară decât un ajutor? Dacă suntem chemați în timp ce suntem în plină activitate, atunci să ne supunem mulțumitori.

El a fost luat când era pe înălțimea activității lui, când mulți s-au întors la Dumnezeu prin vestirea Cuvântului făcută de el și când prin credința lui au fost făcute minuni. Părea să fie necesar Adunării.

Este bine că Dumnezeu învață pe poporul Său, cât de mult poate face El printr-un om pe care El l-a ales. Pe de altă parte arată că El nu este dependent de nici un om, ci că El poate să-și facă lucrarea chiar și fără cel mai bun lucrător în via Sa.

Dacă viața noastră poate să fie o învățătură, iar această învățătură a fost însușită, dacă moartea noastră poate să fie o altă învățătură, atunci este bine să trăiești și este bine să mori. Lăsați-mă să fiu cules atunci când lucrarea mea este ca grâul - așa cum a fost în visul lui faraon cei șapte ani cu recoltă bogată - și nu într-un timp când vântul de răsărit m-a uscat și am devenit neroditor! Dacă Dumnezeu este proslăvit prin luarea noastră acasă, nu este bine atunci?

Dumnezeu poate chiar să fie mai mult proslăvit, atunci când ne pune deoparte, ca să arate Adunării Lui că El poate lucra și fără slujitorii Lui de până acum, punând pe alții în locul lor! Fericit este mesagerul care împlinește voia stăpânului său atât prin prezența, cât și prin lipsa lui!

Dar moartea lui Ștefan a fost însoțită de dureri și suferințe neobișnuite pentru carne și sânge. El n-a murit fiind înconjurat de prieteni care-l plângeau, ci de dușmani care scrâșneau din dinți împotriva lui. Nici o cântare sfântă nu a înviorat camera lui de moarte, ci strigătele și urletele unei mulțimi de oameni înfuriate răsunau în urechile lui. Lui nu i s-a pregătit o perină moale, ci numai pietre tari și îngrozitoare. Lovit și zdrobit de o ploaie de pietre, a adormit și s-a trezit în sânul Domnului său.

Fraților, aceasta este o mare mângâiere pentru noi, căci dacă el a putut să moară într-o pace și bucurie desăvârșită, în triumf, cu cât mai mult ne putem noi aștepta să plecăm în pace! Deoarece noi nu vom avea astfel de însoțitori groaznici în ultimele ore ale vieții noastre, nu putem noi atunci spera că vom fi sprijiniți și întăriți de prezența Domnului și Stăpânului nostru? Dacă Ștefan a adormit atunci când era lovit de o ploaie de pietre, atunci putem spera că noi vom adormi în pace în credința în Isus, atunci când cei sfinți vor fi adunați în jurul patului nostru ca să ne spună adio.

Vreau să vă atrag în mod deosebit atenția că ultimele clipe ale lui Ștefan au fost clipe liniștite, pașnice, pline de încredere și bucurie. El nu a făcut nici un fel de concesii, atunci când le-a vorbit ascultătorilor lui înfuriați. El le-a spus în mod simplu adevărul, cu autoritate, ca și cum le-ar fi vorbit pe placul lor. Atunci când ei s-au înfuriat, el a rămas fără frică. Nu și-a retras cuvintele și nici nu le-a îmblânzit, ci în deplină credincioșie față de Domnul său nimerea direct în inima lor. Conștient fiind că este ultima lui predică, a folosit sabia cu două tăișuri a Cuvântului lui Dumnezeu și a străpuns inima lor. Nu s-a interesat de faptul că ei își încruntau frunțile și scrâșneau din dinți. Era liniștit ca și cerul deschis deasupra lui, și a rămas așa și atunci când l-au scos afară din cetate. Când l-au scos pe poarta cetății și și-au dezbrăcat hainele, ca să-l omoare cu pietre, nu a rostit nici un cuvânt de frică și nu a scos nici un strigăt de groază. A stat drept și și-a încredințat sufletul lui Dumnezeu; când a fost amenințat să cadă sub lovitura primelor pietre, a îngenuncheat – nu ca să trezească milă, ci ca să ceară îndurare de la Domnul său pentru ucigașii

lui. Apoi a închis ochii și „a adormit“, ca și un copil care este obosit și adoarme pe brațul mamei lui.

Crede deci: dacă rămâi în Hristos, așa se va întâmpla și cu tine. Vei rămâne liniștit și atunci când vor veni primii mesageri ai morții. Atunci când medicul va da deznădăjduit din cap, inima ta va fi plină de încredere; dacă prietenii tăi vor fi triști, tu nu vei lua parte la durerea lor.

Am plâns, atunci când ne-am născut, cu toate că toți cei din jurul nostru erau veseli. Noi vom zâmbi, atunci când vom muri, în timp ce toți cei din jurul nostru vor plânge. Deseori creștinul care moare este singurul care în acele momente rămâne liniștit. În timp ce vorbește despre ceea ce simte și speră, va trece lin dincolo în slavă. De ce să ne așteptăm la altceva?

Dumnezeul lui Ștefan este Dumnezeuul nostru. Și noi avem credința lui Ștefan, și noi o putem dovedi cu aceeași putere și tărie. Duhul Sfânt locuiește în noi, așa cum a locuit și în Ștefan, și dacă El nu se poate arăta în noi tot așa de plin de putere, atunci este numai necredința noastră care Îl împiedică! Dacă avem credință ca și Ștefan, atunci vom avea aceeași liniște a sufletului ca și el, atunci când va sosi ora hotărâtă pentru noi. Fraților, să nu ne fie frică de moarte, ci să mergem înaintea ei fără nici un pic de teamă!

Ștefan era într-o stare foarte înaltă. Din lunga lui cuvântare constatăm că era complet umplut de Dumnezeuul său și era foarte preocupat de istoria poporului Israel. Nu le-a vorbit concetățenilor lui fiind umplut de mânie, ci Dumnezeuul lui i-a luat toate gândurile în stăpânire. Le-a spus cum Dumnezeu l-a trimis pe Iosif, dar poporul s-a ridicat împotriva lui și cum Dumnezeu l-a trimis acum pe Isus, iar iudeii au devenit trădătorii și ucigașii Lui. A avut compasiune în inima lui pentru ei, dar cu toate acestea a simțit împreună cu Dumnezeu cum este respins de oameni.

Observați că sufletul lui Ștefan era preocupat numai cu lucrurile spirituale. Presupun că Ștefan a avut un respect profund față de Templu. Primii creștini iudei au avut toți un anumit respect față de Templu, dar Ștefan a spus: „Dar Cel Prea Înalt nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești.“

Este remarcabil faptul că atunci când cei sfinți sunt aproape de moarte sunt foarte puțin preocupați de lucrurile care pentru alții sunt de o deosebită importanță. Ce sunt formele pentru un muribund, pentru un om care este gata să-L întâmpine pe Dumnezeuul său? Orice formă a slujbei divine, pe care o face un om cât timp este sănătos, și micile detalii ale învățaturii, pe care el odinioară a pus un deosebit accent, par de mică valoare în comparație cu lucrurile mari, spirituale, esențiale, atunci când el intră în veșnicie. Cel sfânt devine tot mai spiritual, pe măsură ce se apropie moartea, căci el se apropie de acel oraș, despre care Ioan spune că „nu am văzut nici un Templu în el“. Fraților, este un lucru mare să devenim spirituali, să creștem până când coaja oului formelor se sparge și se varsă conținutul! Ștefan a părăsit acel respect superstițios, a cărui mană este încă pe mulți creștini. El s-a închinat lui Dumnezeu, care este Duh, în Duh și Adevăr.

Este clar că Ștefan s-a ridicat mai presus de orice frică omenească. Ei au căscat gura la el și au țipat la el, dar cât l-au impresionat prin aceasta? Trebuia să sufere din mâna oamenilor brutali, afară din cetate, moartea unui făcător de rele, dar aceasta nu l-a speriat. Fața lui strălucea de o bucurie negrăită; nu arăta ca un om care era dus la execuție, ci ca unul care mergea la nuntă. Arăta mai degrabă ca un înger nemuritor, decât ca unul care era condamnat la moarte.

Fraților, așa se va petrece cu toți cei credincioși! Astăzi ne temem de oameni care nu sunt mai mult decât un vierme; astăzi suntem așa de slabi, încât ne lăsăm conduși de părerile semenilor noștri și ascultăm de vocile prietenoase, care ne sfătuiesc să vorbim cu precauție despre anumite lucruri, ca nu cumva să întristăm pe unul sau pe altul. Dar cu cât devenim mai apți pentru cer, cu atât mai mult desconsiderăm orice compromis și simțim că trebuie să vorbim direct pentru adevăr, pentru Dumnezeu, pentru Hristos, chiar dacă din pricina aceasta va trebui să murim. Cine suntem noi, ca să ne temem de un om care va muri și pe care Biblia îl numește un vierme?

În acele momente, Ștefan nu mai avea nici un fel de grijă. El era un diacon, dar nu a spus: „Ce vor face acești oameni sărmani? Cum le va merge văduvelor? Cine va îngriji de cei orfani?“ Nu a spus nici măcar: „Ce vor face apostolii, căci de acum încolo nu-i voi mai putea ajuta în lucrare?“

Nici un cuvânt în acest sens. El a văzut cerul deschis și s-a gândit mai puțin la comunitatea care rămânea în urma lui, cu toate că o iubea din toată inima. El a încredințat Adunarea, care era în luptă, Căpeteniei ei. El însuși a fost chemat să facă parte din Adunarea triumfătoare. El a auzit trâmbița sunând: „Sculați-vă și porniți!“ Iată, el s-a supus acestei solicitări!

Fericiți sunt oamenii aceia care pot să lepede astfel grijile lor și să intre în odihnă! De ce să nu fie și cu noi așa? Domnul nostru a condus Adunarea Sa, înainte de a ne naște noi. El nu va ajunge la încurcătură dacă ne cheamă acasă; și de aceea nu trebuie să ne neliniștim, ca și cum noi am fi deosebit de importanți, iar Adunarea s-ar distruge, dacă îi lipsim.

Ștefan nu avea nici o ură ascunsă. Rugăciunea lui a fost cu adevărat duhovnicească: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!“ Daniel era înaintea lui Belșațar și a văzut cântarul cu care a fost cântărit și a fost găsit ușor. Tot așa, și Ștefan a văzut cântarul dreptății. Omorârea lui era ca o greutate mare pusă pe talerul cântarului împotriva iudeilor furioși. Talerul cobora, iar el parcă striga: „Doamne, nu le pune păcatul acesta pe talerul lor!“ El nu putea spune, așa cum a spus Mântuitorul: „Ei nu știu ce fac!“ Căci ei știau foarte bine, căci prin vorbirea lui au fost tulburați, așa încât și-au astupat urechile, ca să nu audă mai multe. Dar el s-a rugat, în măsura în care a putut-o face potrivit cu adevărul, în timp ce își dădea duhul.

Orice copil al lui Dumnezeu să dea la o parte orice ură ascunsă, ba chiar mai mult, să nu permită să ia naștere o ură ascunsă. Să nu păstrăm în inima noastră amintiri cu privire la rău, ci să iertăm în fiecare zi, așa cum nouă ne este iertat în fiecare zi; și cu cât ne apropiem mai mult de moarte, cu atât mai mult să crească dragostea față de aceia care ne urăsc, căci prin aceasta vom putea dovedi că suntem pregătiți pentru cer.

Ca să încheiem cu descrierea morții sale, vom mai spune că Ștefan a murit ca unul care a biruit. Numele lui era Ștefan sau „cunună“, și cu adevărat, în acea zi, el nu a primit numai cununa, ci a fost și cununa Adunării, fiind primul martir al ei. El a fost biruitorul, nu dușmanii lui. Ei i-au omorât trupul cu pietre, dar sufletul lui i-a biruit. Nu era în puterea lor să-l intimideze, privirea lui liniștită i-a umplut de mânie. El a mers acasă la Dumnezeuul său, iar dușmanii lui nu i-au putut răpi nimic din ce avea pe drumul lui într-acolo. El a biruit prin Acela care l-a iubit.

Acestea sunt unele din caracteristicile care ne atrag atenția la plecarea lui Ștefan, și sper ca ele să se regăsească și la noi. Dumnezeu să ni le dăruiască, iar noi vrem să-I dăm toată cinstea pentru aceasta!

Trăsături deosebite ale plecării sale acasă

Ștefan era în mai multe privințe plin de Isus: L-a văzut pe Isus, L-a chemat, s-a încrezut în El și L-a imitat. Mai întâi: L-a văzut pe Domnul Isus.

Martirul s-a uitat spre cer și a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând la dreapta lui Dumnezeu. Mai întâi, Ștefan a fost probabil în sala de consiliu a sinedriului, dar viziunea părea să fi dat la o parte acoperișul și să fi deschis porțile cerului. Se spune că a văzut pe Fiul Omului.

Acesta este singurul loc din Scriptură în care Isus este numit de un altul așa cum El Însuși S-a numit, „Fiu al Omului“. El Însuși S-a numit deseori așa, „Fiu al Omului“; acesta era numele obișnuit pe care El Și l-a dat. Dar ucenicii Lui nu L-au numit așa. Probabil, slava lui Mesia cel respins, pe care a primit-o ca Om, a fost gândul primordial care trebuia trezit în sufletul lui Ștefan, ca să-l asigure că slujitorul prigonit va birui, tot așa cum Domnul lui cel disprețuit a triumfat.

Totdeauna este bine să-L privim pe Domnul nostru glorificat, dar cu această ocazie a fost deosebit de potrivit, căci Domnul Însuși i-a atenționat pe dușmanii Săi: „De acum încolo veți vedea pe Fiul Omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu.“ El a spus aceste cuvinte acelorași oameni, care îl auzeau pe Ștefan mărturisind că așa este.

Ștefan L-a văzut pe Domnul său stând în picioare; în mod obișnuit, Domnul este descris ca șezând. Dar a fost ca și cum Domnul a simțit împreună cu Ștefan și S-a sculat ca să vină mai

aproape de slujitorul Său care suferea, ca să-l întărească și ca să-l primească, atunci când lupta se va sfârși.

Locul pe care Domnul L-a ocupat, este „la dreapta lui Dumnezeu”. Ștefan a văzut în mod clar strălucirea de nedescris a slavei veșnice, pe care nici un ochi omenesc n-o poate vedea; și în această slavă, el L-a văzut pe Fiul Omului pe locul de dragoste, de putere și de onoare, onorat și adorat.

Când este vorba de moartea noastră, dragi prieteni, probabil că nu va trebui să ne așteptăm să vedem ce a văzut Ștefan. Dar credința are o mare putere în asemenea momente. Faptul că Domnul Isus stă pe tron, este totdeauna așa, și atât timp cât suntem convinși că El este la dreapta lui Dumnezeu, este de puțină importanță faptul dacă noi Îl vedem cu ochii noștri firești, căci credința este înfăptuirea a ceea ce sperăm, o convingere despre lucrurile care nu se văd.

Fraților, dacă credința voastră este tare, atunci când este vorba de moarte, Îl veți vedea pe Domnul Isus la dreapta lui Dumnezeu, și aceasta va alunga orice frică de moarte de la voi! Veți gândi: dacă Omul Isus Hristos este acolo, atunci și eu, care sunt reprezentat prin El acolo, voi fi acolo. Voi învia din morți, puterea Sa veșnică și dumnezeirea Lui mă vor ridica acolo unde este El, căci mi-a promis: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu.”

Îndrăznesc să merg mai departe. Prin observațiile făcute, sunt convins că sfinților care mor nu li se dă mai puțin, ci mult mai mult decât atunci când trăiesc în credință. Mult mai des decât noi, ne putem imagina, sfinților care pleacă acasă li se oferă în ora plecării acea imagine supranaturală a strălucirii divine. Am auzit oameni simpli, cu pregătire medie, vorbind despre ceea ce au văzut în ultimele ore ale vieții lor într-un mod în care m-au convins că ei nu și-au luat expresiile din cărți, ci ei trebuie să fi văzut ceea ce relatau. Era o prospețime în descrierea pe care o făceau, încât m-au convins că vedeau ceea ce îmi spuneau. Bucuria care lua naștere din aceasta, predarea în voia lui Dumnezeu, răbdarea cu care purtau suferințele, erau dovezi elocvente pentru aceasta: nu erau sub influența unei imaginații, ci au fost cu adevărat în stare să privească după perdea. Trupul în slăbiciunea lui, dacă am voie să spun așa, devine un mediu vaporizant, ceața se împrăștie, perdeaua întunecată se subțiază, slava cerească devine realmente vizibilă. Cât de puțin se va teme un om de moarte sau cât de puțin se va preocupa de suferințele lui, atunci când are înaintea ochilor pe Hristos!

Ștefan L-a strigat pe Domnul Isus: „Doamne Isuse, primește duhul meu!”

Creștinii care mor nu sunt neliniștiți de întrebările privitoare la dumnezeirea lui Hristos. Dragă prieten, avem nevoie în moarte de un Mântuitor atotputernic și divin. Noi dorim ca Domnul, „Dumnezeu preamărit în veșnicie”, să fie alături de noi în acele clipe serioase, ca să ne scape. De aceea Ștefan L-a strigat pe Domnul Isus și L-a adorat. El nu a amintit nici un alt mijlocitor.

O, tu martir al lui Dumnezeu, de ce nu strigi „Ave Maria! Sfântă fecioară, vino și ajută-mă!” De ce nu te rogi sfântului Mihail și tuturor celorlalți îngeri? Nu, grozăvia închinării la sfinți și la îngeri nu era încă descoperită în zilele vieții lui, iar dacă ar fi fost prezente, el le-ar fi desconsiderat. „Căci este un singur Dumnezeu și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.”

Nu citim nici că el a spus vreun cuvânt despre faptele bune făcute de el, despre milostenile, predicile și minunile sale. Nu, L-a strigat pe Domnul Isus și s-a predat în totul Lui.

O, fraților, este bine să trăiești și să mori având încrederea pusă numai în Isus! Când în seara aceasta vă veți pune în pat și vă veți gândi liniștiți la plecarea voastră și vă veți întreba dacă sunteți pregătiți să muriți, nu veți avea liniște până când inima voastră nu va sta la picioarele crucii și veți vedea sângele scump al Mântuitorului și în smerenie veți crede că el a făcut pace cu Dumnezeu.

Ce a făcut Ștefan după aceea? S-a încrezut în Domnul Isus și și-a pus încrederea numai în El. Citim că a zis: „Doamne Isuse, primește duhul meu!” El a simțit că duhul lui era gata să părăsească trupul lui ca să intre în lumea veșnică. Poate că a venit peste el un fior de venerație naturală atunci când s-a aflat în fața tainei mari, așa cum vine peste noi atunci când ne gândim că

vom fi dezbrăcați și că va trebui să depunem învelitoarea cu care ne-am familiarizat a corpului nostru. Dar el și-a încredințat duhul în mâinile lui Isus, și toată teama, toate grijile au dispărut. Acum toate acestea erau pentru el lucruri trecute. Nu s-a mai rugat pentru sine, ci pentru dușmanii lui. Apoi a închis ochii și a adormit. Aceasta este sublima și simpla artă de a muri. Încă o dată luăm sufletul nostru și îl punem în mâna străpunsă și credincioasă a Aceluia care poate să îl păzească, și atunci știm că totul este în siguranță. Dacă L-am văzut pe Domnul Isus, L-am chemat și ne-am încrezut în El, este ușor să murim.

Să observăm că moartea lui Ștefan este o reproducere a morții lui Isus. Să ne rugăm ca și moartea noastră să fie tot așa. Ea a fost în împrejurări mai favorabile: Isus a murit afară, înaintea porții, și Ștefan a murit la fel. Isus a murit rugându-Se, Ștefan la fel. Isus a murit spunând: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!“ Ștefan s-a apropiat de Dumnezeu prin intermediul Mijlocitorului și a spus: „Doamne Isuse, primește duhul meu!“ Hristos a murit rugându-se pentru ucigașii Lui; la fel a făcut și Ștefan: „Doamne, nu le ții în seamă păcatul acesta!“

Deci, dacă moartea noastră trebuie să fie un tablou al morții lui Isus, de ce să ne fie atunci teamă? Este dorința noastră ca să fim asemenea Lui. Este bucuria noastră ca să suferim împreună cu El, și cu siguranță va fi o bucurie deplină să murim împreună cu El.

Vedeți, iubiți frați, că moartea lui Ștefan L-a proslăvit pe Hristos și L-a reflectat. Nimeni nu putea pune la îndoială al cui chip și a cui pecete purta Ștefan. Dacă viața noastră este așa, atunci și moartea noastră va purta aceeași pecete. Lăsați ca viața voastră să fie o viață cu Isus, o rugăciune spre El, o încredere în El, o imitație a vieții Lui, atunci veți fi asemenea Lui și la plecarea voastră. Așa cum ați nădăjduit în El în împrejurările grele ale vieții voastre, tot așa Domnul va fi cu voi și în clipele morții.

Ce ne dorim

Din plecarea lui Ștefan deducem ceva cu privire la modul de a muri, și aceasta avem dreptul să ne-o dorim.

Mai întâi este de dorit ca viața și moartea noastră să fie dintr-o singură turnare. Ștefan a fost plin de credință și de Duhul Sfânt cât timp a trăit și a fost plin de Duhul Sfânt când a murit. Ștefan a fost curajos, viteaz, liniștit și calm cât timp a fost în viață și tot așa a fost și sub ploaia de pietre.

Este trist când relatarea morții unui om nu se potrivește cu viața lui. Mă tem că multe cuvântări ținute cu ocazia înmormântărilor au produs pagube mari prin cuvintele de măgulire aduse, oamenii rostind adevărul, zicând: „Este deosebit de interesant: n-am știut niciodată că cel mort a fost un sfânt, până în momentul când am auzit această relatare la moartea lui.“

Este rău să mori dintr-odată, ca și cum ai fi împins pe o altă linie. Este mai bine să treci de la o treaptă a harului la alta, și astfel să aluneci dincolo în slavă. Ar trebui să murim în fiecare zi, în fiecare dimineață, înainte de a merge la micul dejun. Să păstrăm permanent înaintea ochilor toate acestea, în așa fel ca atunci când vom ajunge să murim, să nu mai fie nimic nou pentru noi. S-ar putea ca moartea să fie tivul vieții, dar el să fie făcut din aceeași bucată ca și întreaga țesătură. O viață din pământ nu poate fi unită cu o moarte din aur. Nu putem spera ca la prânz să mâncăm împreună cu lumea, iar seara cu Dumnezeu. Să locuim în fiecare zi în casa Domnului.

În continuare este deosebit de dorit, ca moartea să fie încheierea întregului traseu al vieții noastre, piatra de încheiere a clădirii vieții. Când omul adoarme, să nu mai fie nimic necesar de făcut pentru a încheia lucrările lui.

Iubiți frați, este așa cu voi? Să presupunem că astăzi vei muri pe scaunul tău. Ar fi viața ta încheiată sau ar fi asemenea unui stâlp rupt la mijloc? Sunt unii care în viața lor de afaceri au neglijat unele lucruri importante. De exemplu, nu și-au făcut testamentul și prin această delăsare vor da naștere la multe necazuri copiilor lor. Unii creștini nu și-au pus în ordine afacerile

lumești, ci au fost lejeri, dezordonati și delăsători. Când ajung să moară, sunt prezente multe probleme, care îngreunează moartea.

Whitefield obișnuia să spună seara, când se ducea în pat: „N-am lăsat nici măcar o pereche de mânuși puse într-un loc nepotrivit; dacă voi muri în noaptea aceasta, toate lucrurile mele sunt în ordine, cele pentru timpul de acum și cele pentru veșnicie.”

Acesta este stilul de viață cel mai bun, când moartea, vină când va vrea – la miezul nopții, dimineața sau la prânz – este de dorit, asemenea sfârșitului unei cărți, căreia i-am scris deja ultimele rânduri. Ne-am sfârșit alergarea și am slujit generației noastre, iar adormirea noastră este încheierea potrivită vieții noastre.

Fie ca moartea noastră să nu fie însoțită de neliniște și grabă mare; aceasta ne-ar împiedica să fim gata. Sunt anumiți oameni care vor să călătorească cu trenul și știu aceasta cu o lună înainte de a călători, dar care totuși cu o oră înainte de plecare sunt în plină agitație. Cu toate că știu exact ora de plecare, nu pot să fie câteva minute mai devreme în gară, ci în mare grabă sar în ultimul moment în vagon.

Alții mor în modul următor: Este ca și cum au avut multe de făcut și au fost permanent în agitație, iar pe lângă aceasta au avut parte de puțin har, așa că ei au putut fi mântuiți „ca prin foc”.

Când creștinii lumești mor, este foarte mult de împachetat, înainte ca să fie gata de plecare. Dar un creștin adevărat stă gata încins; el știe că are de călătorit. Nu știe exact când, dar stă cu bastonul în mână. El știe că Mirele va veni în curând, și de aceea are lampa pregătită. Acesta este modul corect de a trăi și de a muri.

Să ne ajute Duhul Sfânt să fim gata. Dacă îngerul morții nu ne surprinde, atunci plecarea acasă nu va fi ceva neobișnuit, ci va fi foarte simplă.

Bengel, cunoscutul autor, nu și-a dorit să moară într-o paradă spirituală sau într-o scenă senzațională, ci ca unul care este chemat din birou să vină la ușa de la intrare. Rugăciunea i-a fost ascultată. Aproape până în momentul când a simțit că vine moartea a corectat manuscrisele lucrărilor sale. Nu este aceasta bine?

Tot așa a fost și sfârșitul venerabilului Beda. A murit pe când a terminat traducerea Evangheliei după Ioan. „Scrie repede”, a spus el, „căci a venit timpul să mă reîntorc la Acela care m-a creat.”

„Stimate domn”, a zis elevul, „lipsește o propoziție.”

„Scrie repede”, a spus venerabilul bărbat.

Tânărul a adăugat imediat: „S-a terminat!”

Iar Beda a răspuns: „Ai spus bine, acum totul s-a terminat.” Și a adormit.

Așa aș dori să mor și eu. Așa își dorește fiecare creștin. Noi dorim să schimbăm locul, nu lucrarea. După ce I-am slujit aici jos Domnului nostru, suntem chemați acolo sus; și mergem.

Trebuie să fie o chestiune îngrozitoare, când unul care se numește creștin, moare plin de căință pentru lucrările sale neterminate și ocaziile pierdute. Este trist, dacă trebuie să spui: „Trebuie să părăsesc clasa de la școala duminicală înainte de a-i atenționa serios pe copii, ca să fugă de mânia viitoare.” Ar fi trist pentru voi ca într-o zi să plecați acasă și să spuneți: „Am ținut ultima predică, dar ea nu a fost așa de aspră și de potrivită ca să-L proslăvească pe Dumnezeu sau ca să fie de folos semenilor mei.” Poți fi fericit la sfârșitul unei vieți irosite? O, frații mei, nu trăiți în așa fel, ca moartea să vă fie ceva greu!

Ar fi trist să fii chemat împotriva voii tale, asemenea unui fruct care nu a ajuns la coacere. Mărul care nu este copt se ține strâns de ramură, și așa sunt mulți care sunt legați de bogățiile lor și sunt lipiți de lucrurile lumii, încât este nevoie de o forță mare de tragere, ca să-i poți despărți de lume. Fructul care a ajuns la coacere atârână, nu stă strâns legat de ramură, și atunci când vine o mână blândă ca să-l ia, cedează ușor, ca și cum el însuși ar vrea să fie cules.

Dumnezeu să vă ferească să fiți strâns lipiți de lucrurile pământești, ca astfel moartea să nu fie ceva violent și plecarea voastră ceva care să vă îngrozească.

Fraților, noi nu vrem să murim în așa fel încât să fie nesiguranță cu privire la locul unde mergem; și totuși veți muri așa, dacă trăiți așa. Dacă nu aveți siguranța mântuirii, atunci să nu vă

așteptați că ea vă va fi oferită pe patul de moarte. Deci, prietenul meu drag, dacă durerea crește, este probabil din cauză că tu suferi de deprimare, de aceea mai întâi ai nevoie de o credință tare pentru mângâierea proprie. Vrei tu ca prietenii tăi să plece de la patul tău de moarte și să spună: „Sperăm că este mântuit, dar noi ne îndoim de mântuirea lui!“?

Whitefield a spus, atunci când cineva i-a zis „Aș dori mult să aud mărturia ta pe patul de moarte!“: „Nu, după toate probabilitățile eu nu voi da nici o mărturie pe patul de moarte.“

„De ce nu?“ a întrebat celălalt.

„Deoarece eu depun mărturie în fiecare zi pe care o trăiesc, și de aceea nu va fi nevoie să depun mărturie atunci când voi muri.“

Acest om al lui Dumnezeu a vestit Cuvântul până în ultima după-masă, apoi s-a pus în patul său și a murit. Nimeni nu a avut nevoie să întrebe: „Ce a zis el atunci când era pe moarte?“ O, nu, ei știau ce a zis când el era încă în viață, și aceasta a fost cu mult mai bine. Lăsați ca mărturia voastră în viață să fie în așa fel, încât să nu fie necesar să se întrebe pentru cine ați trăit și cui i-ați slujit, fie că veți vorbi sau nu în ultimele clipe ale vieții voastre.

În încheiere aș vrea să spun: dorim să murim în așa fel, încât și moartea noastră să fie folositoare. Eu sunt convins că moartea lui Ștefan are mult de a face cu convertirea lui Pavel. Ați observat influența pe care a avut-o Ștefan asupra lui Pavel? Augustin a spus: „Dacă Ștefan nu s-ar fi rugat, atunci Pavel nu ar fi vestit Cuvântul.“

Eu nu spun că moartea lui Ștefan l-a convertit pe Pavel, departe de a face aceasta; această schimbare a avut loc prin influența divină, atunci când Pavel era pe drum spre Damasc. Dar ceea ce a văzut în martirajul lui Ștefan, a pregătit terenul ca să primească sămânța bună.

Mi se pare că Pavel și-a luat mai târziu permanent textul din predica lui Ștefan. Citiți acasă această predică și vedeți dacă nu este așa. Ștefan a vorbit despre legământul circumciziei; aceasta a fost o temă mult iubită de Pavel. Atunci când era în Atena pe colina lui Marte și vorbea oamenilor din Areopag, le-a spus: „Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâini.“ El a spus aceleași cuvinte pe care le-a spus și Ștefan. Ștefan, cel care murea, a fost sămânța din care a ieșit Pavel.

Ce privilegiu să mori în felul acesta, un Phönix se ridică din cenușa noastră! Dacă noi înșine am lucrat eficient, atunci prin moartea noastră vor lua naștere lucrători mai mari decât am fost noi. Scânteia vieții noastre care se stinge poate să aprindă lumina lui Dumnezeu dintr-un far, care răspândește razele Evangheliei departe în largul mărilor. Dumnezeu să facă, ca noi să slujim bine atât în viață, cât și în moarte!

A fost, cu siguranță, un gând bun, atunci când un vestitor serios al Cuvântului lui Dumnezeu a spus ca sicriul lui să fie pus într-un loc în care să poată fi văzut de toată adunarea. Pe pieptul lui să pună o coală de hârtie, pe care să fie scrisă atenționarea: „Gândiți-vă la cuvintele pe care vi le-am spus atunci când eram la voi.“ Da, noi vrem să plecăm ca să spunem despre Isus, și, dacă Dumnezeu ne ajută, să câștigăm suflete atât timp cât suntem în viață, dar și prin moarte.

Credinciosule iubit, iubește-i pe oamenii pierduți și roagă-L pe Dumnezeu ca să-i mântuiască! Voi, care nu sunteți încă mântuiți, vă implor să vă gândiți ce se va întâmpla cu voi atunci când veți muri. Dacă veți muri în pace, cu toate că conștiința vă este împietrită, gândiți-vă ce veți face la judecată, atunci când această conștiință va deveni vie. Ce veți face atunci când buzele Mântuitorului vor spune: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic!“?